

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 538

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

14 novembre 1931

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÈF. 17605

Coordinem les forces

Aquests últims dies s'han produït dos fets importants en el camp catòlic de Catalunya: la primera Assemblea anual d'Acció Popular i el manifest llençat per un nou agrupament polític anomenat Unió Democràtica de Catalunya. Un i altre són manifestació de la inquietud espiritual i del desig de construir que existeixen a casa nostra.

Fa temps que hom veu ben clarament una renaixença cristiana en el camp assaonat de Catalunya. Diaris nous, agrupaments socials renovellats i amb nova embranzida, nous partits polítics, van creixent ràpidament, amb caire ben modern i ben acomodats al temps, ço que ve a indicar, a més a més, que els nostres homes dirigents, portantveus d'aquest espiritualisme, són gent preparada i que mira a tot el món.

I el món ha començat a interessar-se també per aquest nostre renaixement com ho demostren els comentaris de la premsa estrangera i fins les paraules directes d'afecte dels catòlics alemanys, dels belgues, dels italians suara adreçades als catòlics de Catalunya amb diferents motius.

Encara hi ha més; la campanya revisionista de la Constitució, campanya eminentment catòlica en el fons, ha tingut la virtut de constituir alçaprem de regions fins ara adormides, com la mateixa regió castellana, on, segons ens deia l'altre dia un famós diputat per ella, tot vibra a l'impuls d'una campanya tan justa i tan assenyada com aquesta.

Concretant, però, la nostra visió a Catalunya, ¿no és veritat que en aquest despertar catòlic es corre el perill de la disgregació? Cal que les forces es produeixin i es manifestin; però cal igualment que aquestes es coordinin. Hem patit sovint d'un excés d'iniciatives. I cal que ens convencem d'un cop i per sempre que, donada la força de l'organització en els temps moderns, la coordinació entre les diferents forces arriba a tenir un valor almenys tan gran com el del mateix naixement d'aquelles forces.

Ara tenim, per exemple — deixant de banda l'agrupament nou d'Unió Democràtica de Catalunya, que pel seu caràcter polític nosaltres no hem de jutjar — tres institucions que semblen adquirir una forta envergadura dins la nostra terra: Acció Popular, la Federació de Joves Cristians de

Catalunya i la Federació Catalana d'Estudiants Catòlics. La primera ha crescut en pocs mesos dels tres cents als mil cinc cents associats; la segona troba un eco magnífic arreu de la nostra terra com ho demostren les innombrables adhesions amb què ja compta abans de donar-se per constituïda; i la tercera és avui mestressa de la Universitat de Barcelona i ha vist quadruplicats els seus socis en poques setmanes. ¿Qui pot dubtar de l'alenada fecunda d'espiritualitat cristiana dins la nostra terra?

I si al costat d'això hi posem el fenomen de la disgregació dels agrupaments que fins ara havien volgut mantenir una actuació neutral en política religiosa — com el mateix Partit Catalanista Republicà, en el qual cada cop s'hi fa més difícil la convivència dels elements catòlics conscients — tindrem ben aviat l'índex i l'exponent de ço que caracteritza la nostra vida pública en el moment històric en què ens trobem.

Cal, però, coordinar esforços i evitar-ne la duplicitat. La Federació Catalana d'Estudiants Catòlics, per exemple, pot perfectament lligar-se amb la Federació de Joventuts Cristianes de Catalunya; la fórmula no ens sembla pas difícil de trobar; i ambdues Federacions poden harmonitzar amb Acció Popular, ja que els camps d'unes i altra no són antitètics, sinó més aviat complementaris.

El nou agrupament Unió Democràtica de Catalunya n'ha donat l'exemple dient en el seu manifest que en qüestions estrictament socials s'adhereix a les solucions d'Acció Popular. I aquest principi de coordinació es pot igualment cercar i trobar entre les altres organitzacions que, darrerament, han vingut a senyalar un enfortiment cada dia més seriós de la nostra espiritualitat cristiana dins la vida pública de la nostra terra. Amb un xic de bona voluntat per part de tots pot evitar-se la confusió i poden resultar exultadors els esforços mutus.

Tenint sempre en compte, naturalment, que coordinar no vol dir subordinar ni restar gens de vida pròpia a cadascú. Coordinar vol dir, senzillament, lligar voluntats i demarcar bé els camps d'acció, de tal manera que el d'uns no entrebanguin els d'altri. Així tots els esforços poden ésser fecunds i d'un més gran rendiment.

La degollació dels Innocents

*A bimatu et infra.
De dos anys en avall.*

Per a tenir major seguretat de suprimir-vos, van matar entorn de Vós tots aquells qui tenien amb Vós alguna semblança, i Betlem va sentir els planys de les mares que ploraven. La tàctica dels vostres enemics no s'ha pas mudat. Llur mètode no ha progressat i proven de desfer-se de Vós enrunant llur propi país.

Abans no parreu que ells ja proven d'anorrear-vos. Brutalment, cruelment, volen ells ferir el Crist acabat de néixer, de la por que tenen d'ésser destronats més tard pel rei legítim d'Israel.

Oh Déu meu! Jo els conec prou aquests tirans absurds i destructors; jo sé on són aquests que aixafen en llur país, en el país de la seva ànima, els gèrmens encara tendres de les vostres inspiracions i que us volen cloure la boca abans d'haver dit paraula. Tan gelosos estem de la nostra independència que, ja que no sempre gosem resistir-vos quan feu sentir la vostra veu de tro del Sinaí estant, prenem roïnes revenges contra les vostres petites providències i sacsegem en nosaltres els començaments de la vostra obra.

Vós naixeu en el nostre voler cada vegada que un bon moviment portat per la vostra gràcia ens fa millors. I nosaltres sentim païra d'ésser millors, per la raó que no estimem les perfeccions austeres. Tenim por que Vós, reforçat en nosaltres per les nostres primeres concessions, aixecarieu la veu; tenim por de trobar en Vós un amo i d'ésser desposseïts del palau reial que el nostre egoisme usurpa i en el qual hem instal·lat amb tota comoditat la nostra existència. Són tan trencadisses les vostres inspiracions! Podem tan fàcilment suprimir aquests bons desigs que ens impulsen! Ningú no en sabrà res, ni tampoc es farà sentir a Rama els planys de la vella Rachel. Quan el pensament generós fa eclosió en nosaltres, només que fem un gest ja deixarà d'ésser. Déu meu!, ja començo a creure que es cometen grans infàmies per destruir aquestes petites coses, i em pregunto si en aquesta brutalitat amagada en ànimes exteriorment molt correctes hem de cercar el secret de llur mèrit deficient. Què no arribaríem a obtenir si deixéssim el Crist parlar i créixer en nosaltres, si respectéssim les primeres invitacions, temoroses encara, de la seva gràcia! En les coses de la vida l'element més feble és el més actiu. La planta creix per les puntes menudes del seus borrons i és per la punta fràgil dels soldats de primer rengle que l'exèrcit, amb tots els serveis de reraguarda, avança vers la victòria. Quan l'agulla de cosir es trenca, només li manca una petita punta; l'agulla, però, ja no serveix de res, perquè era precisament per la punta que travessava la tela i res no pot substituir-la. Les vostres gràcies inicials són gairebé imperceptibles; són, però, decisives. Per llur impulsio suau es pot mudar tota una vida.

Però nosaltres les sacsegem barroerament. Estem

sempre en actitud de defensa contra de Vós, i la nostra fidelitat és ben enganyosa. No volem un Déu que ens pertorbi, no tolerem un Déu que ens destroni. Deu-me l'estimar la vostra eclosió en la meua ànima i tota aquesta dolçor muda i tendra amb la qual feu tombar en bé les meves absurdes tossaderies.

Perquè si jo no deixo que sigueu el meu Amo, em veuré forçat a perjudicar-me greument i per por de Vós mataria en mi tot allò que és promesa d'esdevenidor i flor d'innocència. La degollació dels innocents és una trista història i un terrible símbol. Suprimir en mi tot el que té aire d'inspiració vostra, tots els infants companys del Crist de Betlem, és una treta ben sanguinària. Quan hom vol defensar-se de les vostres pretensions, om ha de deixar ermes regions senceres del seu ésser. Tota generositat es fa sospitosa a qui té por de veure-us passar més enllà de l'amable inspiració; tot amor noble és inquietant per qui té por d'ésser trasbalsat en el seu quietisme i desitja seguir en pau en les seves quimeres absurdes. Prou sé que si volia treure-us de la meua vida, hauria d'abolir, matar, tot allò que em lliga a la meua tasca, tot allò que em preserva d'ésser roí. Prou sé que hauria de sacrificar un bon tros d'innocència per veure'm deslliurat de Vós i que no podria eliminar-vos d'altra manera que degollant en bloc els meus bons desigs.

I també sé prou bé que aquestes roïnes maniobres no us suprimirien pas. Vós no deixeu mai d'ésser el Rei legítim de les ànimes, fins d'aquelles que us persegueixen, que us treuen, que reneguen de Vós. Les nostres sàvies estratègies no són sinó jocs de nois dolents, i quan no us deixem parlar, ens privem de la vida eterna. Aquesta veritat eterna m'omple de consol. Posat que Vós sou sempre el Rei de les Ànimes, elles són sempre fetes per a Vós i la vostra gràcia mai no les deixa en aquesta vida. Quan són culpables, no és que el Crist, llur Salvador, hagi estat degollat abans d'haver-les pogut recollir; és que elles no accepten aquesta salut constantment oferta i rebutgen llur Déu com un intrús. Aquí baix no tenim el poder d'anorrear-vos; de vegades sou tret de les ànimes pel pecat mortal; però de l'altre costat de la frontera, d'Egipte estant, espieu l'hora en què els tirans seran morts — *defuncti sunt enim qui quaerebant animam pueri*, — i quan trobeu el pas lliure torneu al vostre país. Malgrat les meves infidelitats, potser ben llargues, torneu a casa meua, Senyor! Els tirans són morts o s'estan morint. Ja en tinc prou del meu sistema de política interior; ja no en vull saber res de totes aquestes combinacions i sento el disgust de les meves baixeses. Ja no vull degollar més els bons desigs ni ofegar tantes de gràcies vostres naixents. Torneu a mi i regneu sobre mi i feu de mi el que Vós vulgueu en tota la magnitud de la vostra misericòrdia.

PIERRE CHARLES

(*La prière de toutes les heures.* — Troisième série, XCIII.)

El gest criminal

PER R. RUCABADO

Cadascú de nosaltres es troba, amics, en la situació d'aquell a qui es crema la casa, hi cauen llamps, la bombardegen enemics, al mateix temps que una inundació desbordada la socava per sota i li sacseja els fonaments, a l'hora precisa que uns assetjants l'assalten, que té traïdors a dins, que troba en la taula menjar i begudes amb metzines i que uns lladres li roben els papers i els cabals i li saquegen i profanen els mobles i els arxius. Sollicitat per tants perills, tots ells urgents i terribles, on acudir primer? La situació a Catalunya i Espanya és aquesta mateixa. Tot és atacat, tot és atropellat, tot és bombardejat a la vegada. Religió, Església, pàtria, clerecia, ordes religioses, ensenyança, doctrina, culte, família, llibertat, propietat, matrimoni, muller, fills, la moral, la pau, l'honor de casa, el pa i la subsistència, totes i cada una d'aquestes coses precioses són atacades amb fúria encesa per tot arreu, de dalt i de baix estant, amb lleis revolucionàries, amb discursos i escrits, conferències i articles, amb tumultes i pistoles, bombes i líquids incendiàries pels carrers.

On acudir? Fer cap a tot els fronts, és impossible. La divisió en la feina és útil en el treball, i és indispensable en la defensa. Per això creu necessari, el qui això escriu, d'explicar als nostres lectors que deixant trossos de cor en matèries, el silenci sobre les quals serà dolorosíssim, farà el sacrifici de callar de moment sobre aspectes vitalíssims i urgents de coses estimades que perillen, amb tot i ésser-li caríssimes, i concentrarà la tasca, si Déu l'ajuda, en una sèrie que amb l'article present comença, mirant altres aspectes, poquíssim explorats, de la situació social, dins la brossa dels quals és necessari, urgent, cercar sortida. Em refereixo especialment a la qüestió, no ja solament greu, sinó arborada, incandescent, dels sindicats i de les vagues.

L'Enemic de la nostra Fe i Religió ha triomfat amb plenitud de victòria en l'empresa de tenir sota el seu servei obligatori la totalitat absoluta dels obrers de Catalunya i de tota Espanya, enregimentats en exèrcit forçós sota bandera negra aquí de l'Anarquia, i roja allí del Socialisme, banderes contra Déu totes dues. Aquests dos exèrcits es comencen a mobilitzar contra la Religió d'una manera descarada, ahir a la Corunya, declarant la vaga general per solidaritat amb els incendiàries d'un convent, després a Madrid amenaçant amb ella si no s'aprova íntegrament l'article 24, despòtic i persecutori, i ara a Palència i a Burgos brutalment engegant-la per a destorbar i impedir l'acció de propaganda catòlica, per a barrar el pas de la croada santa contra la Constitució sectària. Quan tot això són fets, i és una fórmula gairebé acceptada, oh dolor!, sense plany ni protesta, fórmula iniqua per la qual tant s'adaleraven els sectaris socials, la fórmula d'oposar, en les informacions quotidianes, com a conceptes per se antitètics, naturalment antagonistes: "obrer" i "catòlic", és precis que hi hagi qui es llenci a esbullar aquest abominable planteig del problema religiós i social.

És precis que hi hagi qui segons el mot admirable, exuberant de sentit evangèlic, d'En Gil Robles al miting del Bosc, s'esmerci i s'abnegui i es destrueixi

en holocaust a la veritat i a Crist, sacrificant-hi adhuc la fama i la popularitat, i si convé la vida, guerejant contra aquell sofisme infernal. Contra el sofisme que com una ombra de mort plana avui, gairebé incontestat, sobre la nostra civilització, aconseguint per ara amb total èxit, que la consciència de classe, que la consciència dita obrera, obscureixi, apagui i elimini la consciència humana, única consciència que els cristians coneixen. I quan tantíssims d'heretges treballen per a llançar la massa obrera contra Crist feta un bloc solidari, bé cal que hi hagi qui recordi la paraula invencible d'Aquell qui digué que havia vingut "a separar l'home del seu pare i la filla de la seva mare", a separar, per tant, el company del company, l'obrer de l'obrer, el proletari del proletari.

Perquè contra Crist no hi ha solidaritat de família ni de ciutat o nació, no hi ha ni hi pot haver solidaritat de classe ni d'ofici. — R.

No és obrer ni coneix els obrers més que de lluny o a través dels llibres de sociologia, el qui no sap que el primer valor, la joia més preuada, el més estimat tresor de l'obrer en el seu més íntim i espontani sentiment, és la seguretat del treball. Tenir treball, tenir feina, és ço que el veritable obrer més ansia, i al revés ço que més tem i més l'esporgueix, és el perdre aquesta seguretat, perdre la feina. "Salut i feina", és la salutació popular de l'autèntica gent treballadora, una divisa de raça. Aquella seguretat en la feina, que és la seguretat del pa seu i dels seus fills, l'estima més que l'abundància mateixa en la retribució, perquè l'estabilitat, la continuïtat, el crèdit i confiança en tenir feina per temps, són també un valor econòmic. I tant pesa aquet valor, que no hi hauria cap obrer veritable que consentís voluntàriament a arriscar en defensa d'un major salari, per legítima i justa que fos l'aspiració, en defensa de condicions millors de treball, la seguretat actual d'aquest salari, que migrat i tot a voltes, és difícilíssim de recobrar, un cop perdut.

No hi ha al món, de segur, tortura moral més aguda, perquè de totes les tortures materials és la porta, que la de l'obrer autèntic, vull dir l'obrer de bons costums que estima el treball i la família (d'obrer a obrer hi van abismes en costums, ideals i conducta) quan es troba deseparat i sense feina. Tota compassió és poca; per llàstima que us faci sempre quedareu curts, perquè la desolació del seu esperit és amarguíssima, i una sola paraula, la més tràgica que la humanitat coneix, li balla davant els ulls i la veu escrita en les parets de la seva pobra cambra, amenaça cruel damunt el cap de l'esposa i dels fills: la paraula *fam*. Una *fam* que no arriba a fer morir d'un cop, però que és l'agonia lenta, del viure sense jornal, del mig menjar, no rentar-se, del mal vestir, del passar gana i fred, del perdre alegria i salut i atreure sobre si totes les malalties del cos feble, mal vivint del préstec, el deute, la usura, l'empenyorament de robes, la venda del menatge, les robes i els vestits,

i finalment de la caritat, l'almoïna, l'assistència, que rarament abasta. Horitzó tràgic que no hi ha cap obrer veritable que no hi pensi tremolant, en cobrar la setmana o el mes, quan circunden el seu treball els fantasmes de la crisi o el conflicte.

Per això és cosa irritant i abominable que els anarquistes i els socialistes tinguin per procediment predilecte d'acció en favor dels obrers que volen *organitzar, emancipar o dignificar*, fer-los perdre, abans que tot, aquell bé preciosíssim de la seguretat del treball, fent-los declarar en vaga, deixar el treball que tenen i arriscar el no tornar-hi, a cada pas, cada dia, per qualsevol causa o pretext, tingui o no tingui relació amb el treball. Fent-los, com diuen ells, lluitar per la dignitat i la justícia, però primer que tot perden la seguretat de la feina. Posant-los com qüestió prèvia i actitud indispensable de defensa, allí on els obrers autèntics i veritables tenen més horror d'anar a parar: *al carrer*.

Fer-se fer la justícia des del carrer estant: això és la vaga. Aquest procediment, que situa en posició falsa i perillosa els obrers que hom vol protegir, només cervells renyits amb la justícia i cors lluny de tota caritat poden concebre'l i practicar-lo, i fer-ne arma preferent i típica. Només uns homes que blasfemen de Déu i que per tant blasfemen l'essència, l'origen i el fi mateix de la justícia; homes que reneguen de Crist i que expressament neguen l'amor i la caritat com a relació ideal i suprema; homes que no vacillen a produir dany, moltíssim dany, privant del pa i fins de la vida als mateixos que volen ells, segons diuen, alliberar; homes que no estimen pas la justícia de què tant parlen, quan neguen la seva certitud sobrenatural, i l'eternitat del seu regne, ben pròxim, poden invocar justícia amb injustíssims procediments. Només uns homes sense consciència ni entranyes poden dedicar-se a l'acció més criminal que la humanitat pot concebre: a fer perdre als obrers la feina. Acció infame i opressiva, que aquells malvats cometen a truc de vetllar per una dignitat i una justícia que els criminals, plens de tenebres i d'intencions perverses com ho prova l'eina de mort que duen amagada, són absolutament incapaços de definir i comprendre.

Fer perdre la feina, fer parar el treball, fer plegar, privar que puguin els obrers dur el pa a casa seva: horrible esmerç d'activitat! I són avui legió els qui s'hi dediquen, els qui d'aquesta tasca de bandits en viuen. Privar del pa a aquell obrer que té la sort, així s'ha de dir avui dia, de poder-se'l guanyar, és un gest criminal, gest que només pot ésser familiar a individus nodrits per la saba inhumana de les heretgies socials, gest que només pot ésser familiar a socialistes i anarquistes.

Només els fills de la dinamita i els fills de la pistola poden cometre a gratient, a cada pas, sota qualsevol pretext, dedicant-s'hi, *vivint d'això*, l'acte d'interrompre l'exercici pacífic del treball, de fer plegar el treballador, de fer-li deixar el guany i la feina, d'impedir-li l'exercici legítim de l'ofici, de privar-li l'activitat sagrada i primària de l'home, que és el guanyar el pa d'ell mateix i dels seus fills.

Només heretges i gent que bullen d'odi a la humanitat i a Déu — i bullida d'odi és la doctrina de la lluita de classes, segons la qual la humanitat partida en classes ha de lluitar sense treva ni esperança, amb lluita sense remei, l'una meitat contra l'altra, com per

l'instint zoològic que fa barallar fatalment certes espècies animals unes contra altres, — només cervells així poden cometre l'acció revoltant i cruel de fer lluitar els obrers, fent consistir aquesta lluita, primer que tot, a privar del treball i privar del necessari per a la vida als lluitadors i a llurs famílies.

Hipòcrites del sindicat! Si voleu el bé dels obrers, perquè els feu lluitar *ells mateixos*? Lluiteu vosaltres, i oferiu-los a ells els fruits de la lluita. Treballau, actueu, mogueu l'opinió, feu lleis fent-les complir, exigiu, acuseu, vigileu, porteu el patró infractor i el patró despòtic al tribunal o a presidi, i no obliqueu que l'obrer, damunt del dany d'ésser víctima, tingui, de més a més, el dany gravíssim i cert de perdre ço que ara té, el treball segur.

Aquesta seria la caritat cristiana, norma i principi de la qual és no fer un mal més gros i més dolent que el que es vol curar, i evitar abans que tot el dany major de l'interessat. Evitar el risc, la pèrdua, el perjudici d'aquell a qui es vol defensar. El procediment de la vaga és un procediment estrany i foraster a la moral cristiana, i per això els qui propaguen la vaga, els qui l'estimen i l'eleven a dogma i en fan una bandera i una teoria, i una finalitat en si mateixa: *la vaga general*, la vaga per la vaga, s'apressen, com fan els seguidors d'En Lorenzo i d'En Pestània, a maleir la caritat cristiana, s'apressen a vituperar-la i renegar-la, substituint-la per un sentiment que no és tal sentiment, perquè els sentiments humans no s'exigeixen pistola en mà, sinó un procediment que ells en diuen *solidaritat*, paraula amb la qual ells cobreixen la submissió cega, absoluta i passiva del defensat, a les exigències brutals del defensor. Exigències que comencen per fer deixar la feina al defensat, fer-li deixar el pa de la família, i posar-lo en situació inestable i compromesa, produint-li per a lliurar-lo d'un mal problemàtic un mal cert, un mal enorme i gravíssim a ell i als que ell manté.

És hora que es digui amb tota les lletres i amb tota la força: aquell qui fa parar el treball d'un altre, *roba*. Roba el treball, roba el pa, roba la pau, roba el bé preciós de la seguretat de la feina. Roba a la persona més digna de protecció i respecte: l'obrer. Comet un robatori el més vil, el més revoltant que es pot concebre, robar el pa del treballador i dels seus fills.

El gest de fer parar, de fer fer vaga, és un gest criminal, injust en la seva idea generatriu. El qui el comet usurpa la propietat del treball dels altres, el dret inexistent sobre el pa dels altres obrers i el pa de llurs famílies.

Però aquest gest inhumà de fer parar el treball, no és un gest de simple coacció moral. És una coacció armada, comens per gent armada amb la pistola mortífera, amb la màquina terrorista, amb l'eina vil i covarda de l'assassí. Per gent que *viu d'amenaçar i matar*, per gent que cobra per l'empleu d'obligar a fer vaga, per gent que d'impedir de menjar els altres, en mengen ells. És un gest inhumà, negació de la moral i del dret i de totes les lleis i normes i sentiments humans. I per això, la vaga, que és l'aplicació i la pràctica d'aquest gest criminal, no pot ésser sinó un procediment criminal. No és l'exercici d'un dret dels obrers, sinó una usurpació iniqua: el triomf d'un poder injust, que consisteix en el domini absolut, despòtic, poder de vida i mort, dels pistolers sobre els obrers autèntics i pacífics.

L'EXEMPLE DE FRANÇA

Records oportuns

PER LLUÍS G. FABREGA i AMAT

Durant molts anys els nostres radicals ens retreien l'exemple de França a cada moment. L'exemple es referia a l'expulsió dels religiosos catòlics i a la persecució a l'Església Catòlica. En aquells temps del tan sonat anticlericalisme revolucionari, semblava que tota llum intel·lectual devia de venir-nos de l'altra banda dels Pireneus, i els qui ens volien il·lustrar a llur manera, no feien altra cosa que repetir-nos el que es feia en la República francesa, com si la llum i la llibertat consistissin en la persecució dels homes i de les institucions d'un ideari diferent al dels qui manaven.

Ridícula paradoxa dels qui prediquen llibertat, negant-la als altres.

El que mai no han fet, però, els qui invocaven l'exemple de França, és explicar-nos un altre aspecte ben diferent, respecte del procedir de la República francesa, en el tracte i consideració que procura als seus religiosos, establerts en els països estrangers.

El que passava en els temps desgraciats d'En Combes i d'altres sectaris, era una demostració palesa del que pot arribar a ésser el sectarisme portat a la pràctica, quan el govern d'una nació està en mans dels qui inspiren llurs actes en l'odi sectari que encén el foc de la persecució, i així el món podia contemplar el trist espectacle que en la terra de la llibertat es negués aquesta llibertat a un sector respectable pel sol delictes de pensar de diferent manera.

Aquells moments vergonyosos que venim a recordar, no eren sinó l'actuació dels homes juramentats que havien pretès destruir l'obra de l'Església i dels catòlics a França.

I això, precisament, era el que els nostres radicals ens retreien a cada moment. No les virtuts del poble francès, no l'aspecte simpàtic d'un poble gran i progressiu, sinó l'exemple depriment; els fets vergonyosos, de persecució i negatius alhora.

Amb tot, França, fora de la República, donava, com ha donat sempre, tota protecció als seus religiosos, perquè mai no ha deixat de palpar els beneficis que les ordes religioses li han procurat sempre des de qualsevol part on es troben establertes.

A Mèxic, per exemple, i no anem a referir-nos als temps medievals, sinó d'ara mateix, a Mèxic, repetim, on els catòlics han sofert una de les persecucions més salvatges, horroroses i duradores, on els religiosos d'un i altre sexe i de tots els ordes han sofert tota mena de vexacions que avergonyeixen els governants, ara mateix, tornem a repetir, solament els religiosos francesos no han sofert cap mena de contratemps, i ens assegura un germà Marista, que ni un sol dels molts collegis que hi tenen, amb personal francès, ha sofert contratemps de cap mena, ni han estat clausurats ni molestats per res, pel sol fet de poder ostentar el nom d'Escoles franceses.

Aquí mateix, al Perú, on ens trobem novament, amb la Llei d'Estrangeria, que obliga tots els estrangers l'inscriure's a la Secció corresponent, han hagut d'acudir-hi tots els ciutadans no peruans, sense exceptuar-ne els religiosos.

Solament els religiosos francesos es veuen lliures dels inconvenients que suposa l'haver d'acudir a la Secció d'Estrangeria, que solament podrà apreciar el qui hagi hagut de comparèixer a complir la disposició que mana d'inscriure els estrangers.

Aquí també es veu la protecció que França dona als seus religiosos establerts en terres estrangeres.

Actualment, França, ens dona un alt exemple d'organització amb les seves Setmanes Socials, que ja voldríem per a nosaltres a casa nostra. L'esperit d'organització ens demostra la preparació i capacitat de llurs dirigents.

De més a més, tots els grans valors de la intel·lectualitat francesa dels nostres dies, la èlite de la cultura francesa, cada dia se sent i es demostra més religiosa, i esdevé aquella èlite intel·lectual no solament el puntal més ferm del Catolicisme a França, sinó el més gran exemple d'organització, preparació i sacrifici, posats al servei de la causa catòlica.

I, ara diem nosaltres: Per què els nostres radicals, que centes i centes de vegades ens retreien l'exemple de França, en el seu aspecte més odiós, no ho fan ara que la flor i nata de la joventut francesa, ara que tot el millor de la intel·lectualitat francesa es decanta obertament vers el cantó de l'Església catòlica?

I és que els nostres anticlericals, si en són, és perquè han estat i seran sempre sectaris i ignorants, i, si així no fos, ja no farien d'anticlericals, que avui dia ve a ésser com una mena d'ofici de *clown*.

Si els nostres radicals, alguna vegada, sabessin ésser sincers, és segur que ja no en serien de radicals.

Es creuen que dir-se esquerrà equival a ésser llumenera, i l'únic que fan és cridar, baladrejar, insultar el pròxim, però, a l'hora de l'hora, demostren el que són: inútils per a governar, més inútils per a administrar, i negar als altres aquelles llibertats que per a ells han reclamat sempre... i això que mai no els han estat negades.

Si voleu mirar França, i si ens voleu recordar el seu exemple, digueu sempre la veritat de tot.

França, en reconèixer l'error i el sectarisme dels seus homes radicals, ha donat marxa enrera i ha tornat els seus passos a la fe catòlica, i els religiosos francesos s'han vist defensats sempre, per tots els indrets on estan estesos, per la República francesa, la qual, si és gran i admirada, ho ha estat i ho serà sempre pels seus homes religiosos, i fins en la Guerra Gran, foren els generals catòlics els qui la salvaren.

Del món del treball

El proper hivern

Estil·les, que tant es preocupa dels dissortats obrers, profetitza un mal hivern per ells, des de la seva tribuna de *El Matí*. També l'hem augurat fa temps dolenta, econòmicament, nosaltres, la hivernada propera. No cal pas ésser profeta. És còmode, i Espanya quasi natural, culpar el Govern de tots els flagells públics, i àdhuc dels privats, però enguany la culpa del Govern en la crisi actual i en la que s'anuncia, és evident. I com que qui verament governa són els socialistes, ells resulten, a la fi, els culpables. La República no tenia, ni té, homes per a formar un Gabinet viable, de profit. Els ministres de l'actual Ministeri són uns perfectes advenedissos, uns forçats de la política, car *nemo dat quod non habet*, i prou humilment que algun d'ells confessa la seva incompetència, però són ells qui hauran de fer front a la crisi, i som tots els espanyols els que haurem forçosament d'ajudar-los. Cal preparar-se.

Concretament a Barcelona, podem començar per fer costat a Estil·les, per ajudar la cristiana obra, arxi-social, de l'Institut pro Obrers sense feina, que és de les més positives i ben orientades i ben portades associacions socials que hi ha aquí i fora d'aquí.

Quant al Govern, el primer que cal es donar-li bons consells. No s'hi val a fer de Juan de Robles. Arruïnar el país fent-lo objecte de tot llinatge de proves polítiques i socials les més temeràries i escabellades, i viure una vida de disbauxes sobre les espatlles del mateix país, no dóna dret a demanar-li després sacrificis per a curar els mals follament causats.

Comencin el Govern i els partits que amb ell porten el pèndol de la nova situació política a viure com cal dins la realitat d'Espanya; deixin-se de fantasies socialistes i de sectarismes irracionals; governin de debò, i aleshores podran trucar amb profit a totes les portes. D'altra manera, pobres obrers, el proper hivern!...

Ajupiment lògic

Molts obrers no saben comprendre per què els seus companys estrangers van ajupint-se arreu a la baixa de jornals que, no els patrons, sinó els fets, imposen. O baixa de cert en la producció, o tancament de fàbriques. Treballar econòmicament dins d'elles, o passejar-se pels carrers sense ganes...

Aquesta és la terrible realitat i el dilema fatal dels moments presents a fora d'Espanya, i que prompte arribarà a imposar-se aquí. I mentrestant, aquí, vinga apujar sous, vinguen vagues per tal d'obligar-hi, vinguen coaccions i sabotatges... Que heu perdut el cap, obrers? No, no l'han perdut. La puja constant dels queviures obliga a pujar, correlativament, els sous.

Què farem quan els negocis s'impossibilitin pel cost ruïnós de la producció? ¿Plegar i rendir-nos a les crueltats de la misèria i de la fam?

Els Governes estrangers donen solució al terrible problema abaratint la vida. ¿Sabrà abaratir-la el Govern nostre? ¿Sabrà prescindir de sectarismes i ocupar-se de debò en aquesta gegantina i aspra empresa?

La Reforma Agrària

Van passant els mesos fent i desfent el projecte de la R. A., que ja es mereix els honors de les inicials de tan manotejat que es troba. I cap dels seus autors no n'està content. Resulta, segons diuen els qui el coneixen, un cent peus esgarriós. Però com que els socialistes no s'aturen per res, pot tenir-se la seguretat que arribarà a ésser llei i que es portarà a la pràctica. Sembla que la minoria agrària tornarà a les Corts per tal de combatre'l.

Fet diversos

Acaben les vagues del Port i de transports que tan incalculables danys han causat a Barcelona.

— S'han publicat les regles oficials per a la Revisió de Rendes de les finques rústiques, que tants de trastorns ha de reportar a la propietat.

— El Foment del Treball Nacional no descansa en la vigilància, estudi i defensa dels grans problemes que preocupen tot el país i tots els òrgans del treball. Cal seguir-lo i animar-lo en la seva tasca.

— Els carters rurals, que és la classe més sofrida i abandonada del món del treball, haurien de treballar un xic més en la defensa de llurs interessos ara que es revisen tots. Com que els Soviets de Comunicacions no compten per res amb els carters rurals, no se'n recorden, si no és per fer-los cotitzar.

— La "Reorganització del Ministeri del Treball" resulta purament burocràtica i a base de col·locar, pel que es veu, tots els socialistes de ploma que s'han quedat *in albis*. És la tàctica socialista. "Poc soroll i moltes nous"... per a ells.

— Hem vist el primer número de *Tribuna Obrera*, que, tot i proclamar-se "Setmanari d'ideologia sindicalista", i cantar-les clares a tothom, es pot llegir perquè té bones maneres i es fa interessant de debò. Veurem si duraran gaire, però, mentrestant...

— El nou setmanari obrerista diu que augmenta molt a Catalunya la sindicació entre els obrers camperols.

— Una de les vagues que ha portat més enrenou i més conseqüències econòmiques desagradables, és la de dependents de tendes de queviures. Les alces de sous les pagaran íntegres els parroquians respectius.

— De comú acord s'han rebaixat als miners belgues el cinc per cent dels jornals.

— La Unió General de ferroviaris anglesos ha suprimit el sou anyal de 500 lliures esterlines que assignaren al seu líder socialista, Thomas.

De Re escolar

PER J. DE B.

Hem llegit els extractes publicats per la premsa del discurs pronunciat a Terrassa per En Marcellí Domingo, el dia primer del corrent, que, segons hom diu, és una síntesi ideològica dels seus plans des del Ministeri d'Instrucció Pública.

L'estatolatria que ha envaït Espanya com a reacció a la dictadura militar, és el *subtractum* del seu programa.

Si dolenta fou la cega obediència, àdhuc en l'expressió del pensament, que en molts aspectes ens imposà la dictadura, molt pitjor és i serà aquesta dictadura del Déu-Estat, que, ofegant tot sentir particular i individual, ens vol imposar sota l'aparença de democràcia, una ideologia plebea, incapaç de remuntar-se, per naturalesa, a grans i enlairats ideals.

Està bé de combatre l'analfabetisme. Però no hem pas de creure que perquè dintre de tres anys — segons promesa del Ministre — s'acabi a Espanya el no saber llegir ni escriure, la cultura pàtria hagi guanyat alguna cosa en la cultura mundial.

Els problemes de cultura són quelcom més complicats que la resolució del problema de l'ensenyament primari. La ciència res no hi guanya en haver-hi cent mil ciutadans més o menys que sàpiguen conèixer i escriure bé o malament llurs noms.

Les qüestions de cultura s'han de portar a les Universitats, als laboratoris científics, en els quals, prescindint d'una certa tendència practicista, hi hagin els mitjans suficients per a aclarir les grans qüestions de la humanitat, els problemes socials en els seus aspectes filosòfics i econòmics, l'apreuament dels invents científics, els assaigs de noves orientacions físiques i químiques; en una paraula, que es pugui afegir quelcom al progrés científic mundial.

Prou que trobem, certament, cars els drets de matrícula, d'exàmens i, sobretot, de títols acadèmics; en això tothom hi està d'acord. Però això es resol amb un breu Decret d'Instrucció Pública, cosa que per ara no sabem l'hagi publicat el senyor Domingo.

Que aquest senyor desitja multiplicar la ciència, difondre la cultura. Ens està molt bé. Llavors, que comenci decretant la llibertat de la segona Ensenyança. Que cadascú estudiï com i on vulgui, que se suprimeixin els exàmens i el títol de batxiller, i que per a ingressar a les Universitats s'exigeixi solament dos o tres exàmens de suficiència per a seguir els estudis de la Facultat escollida. Llavors aplaudirem el Ministre.

Llavors sí que es podrà fer una selecció científica. Els alumnes dels Instituts posats en competència amb els que hagin estudiat en col·legis particulars, o en llurs pròpies cases, o bé alternant el treball amb l'estudi, sense preguntar-los on han estudiat, ni en quins llibres han après.

Que els resultats pràctics de l'Institut-Escola de Madrid vol generalitzar-los a tots els Instituts d'Espanya, que per fi fóra la consagració del batxillerat humanista. Nosaltres també aplaudirem.

* * *

Però, malauradament, altres són les intencions d'aquest mestre que regeix els destins del Ministeri

d'Instrucció Pública, ja de sempre el més desgraciat d'Espanya.

En Marcellí Domingo vol arrabassar la fe cristiana del poble; per això vol donar mestres no ja solament laics, sinó irreligiosos. Vol procedir en el primer ensenyament segons els mètodes lents, però finament hipòcrites, de la Institució Lliure de l'Ensenyament.

La revolució anticatòlica d'ara n'és filla de la Institució Lliure. Aquesta és la mare de la majoria dels anticlericals científics que ostenten el poder republicà.

Solapadament ha anat protegint tot el jovent més llest, el qual, mancat de formació religiosa i vençut per un ideal científic fals, li ha lliurat llurs consciències.

A imitació de ço, fet en els ensenyaments superiors, En Marcellí Domingo vol forjar ara un poble nou, un poble sense creences. Ell i els seus companys anticlericals volen elevar el mestre rural i de poble a una categoria superior al sacerdot, al Rector, perquè el substitueixi en la direcció social del poble, l'anulli i suplantí la teologia catòlica pel naturalisme cru i anticristià.

Suprimir el capellà, arrencar les creences, lloar la cultura materialista, afalagar la sensualitat sota l'aspecte de necessitat fisiològica, acostumar a viure sense Déu: heus aquí els nous motllos amb què volen formar el poble per mitjà de l'escola laica i única.

* * *

Certament, que el senyor Ministre no desitja cultura, perquè la cultura neix de la llibertat. En bona hora multipliqui les escoles, els Instituts, rebaixi els drets de matrícula, supprimeixi radicalment tot dret de Títol, perquè sempre hem cregut un absurd que el reconeixement públic i universitari de la capacitat científica exigís alguns centenars de pessetes. Ja pagaran més endavant la matrícula d'exercici els qui es dediquin a la professió escollida.

Però, escola única, escola en la qual sols s'ensenyi un programa, l'anticlerical, l'odi a Crist i a la seva Església, això no és propi d'un República sinó d'una dictadura roja, d'un imposició bolxevista.

OBRA INTERESSANTISSIMA

L'ànima de Santa Teresa de Jesús Infant

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Foment de Pietat

Els fets nous

Assemblea de l'“Acció Popular”

Ha tingut lloc a Montserrat, durant els dies 6, 7 i 8 d'aquest mes de novembre, i no es pot desconèixer l'empenta que ha pres aquesta entitat en la tercera època del seu desenrotllament.

Les inscripcions de socis augmenten cada dia en les llistes, i els adherits a l'Assemblea passaren dels dos cents, nombre extraordinari si es té en compte que anar tres dies a Montserrat suposa per a molts un sacrifici, i més en la present època de l'any.

A l'Assemblea de Montserrat hi han estat discutits temes socials interessantíssims. El conjunt de les seves ponències i conclusions, aprovades després de forta discussió en molts casos, constitueixen un cos de doctrina ben remarcable.

L'entusiasme ha estat, per cert, ben palès. Els esperits cristians de la nostra terra consideren que ja és arribada l'hora de la intervenció d'un organisme catòlic, dirigit per homes competents, en les complexes qüestions socials del moment present. I si bé és cert que la influència obrera hem de trigar molts anys a poder-la exercir, és també veritat que si no comencen a fressar-ne el camí, mai no correm el perill de recórrer-lo fins al seu final.

Saludem, doncs, amb goig aquesta nova etapa d'Acció Popular.

La campanya revisionista

És seguida amb el màxim interès per tots els homes que tenen consciència del moment actual i de les seves necessitats.

És forta i dura arreu d'Espanya. Al Nord la campanya ja és feta de temps. A Castella està arborant totes les consciències rectes i amants del dret.

I a Catalunya no l'hem de deixar pas de banda. És cert que els partits catalans de dreta han donat el seu ajut i el seu estímulo. Però quan es tracta d'una campanya per a la qual volen obtenir-se tan altes finalitats com en aquesta, és precís que no hi hagi sols l'adhesió dels partits, sinó que aquests la prenguin com a base primordial i l'ajudin amb totes les seves forces.

Els greus atacs a la llibertat de tota mena que conté el text de la futura Constitució, la converteixen en un document de partit, però mai en la llei fonamental de tots els espanyols.

I una Constitució que no estigui d'acord amb els principis dels més importants sectors ideològics d'un país, ho serà tot menys Constitució política.

El míting del teatre del Bosc fou cosa exultant. Però poc ho seria si no el seguíssin un conjunt d'altres actes, conferències, mítings, discursos, articles periodístics, que formessin l'ambient necessari per a demostrar que aquesta Constitució no és ni pot ésser la nostra.

No admetem la teoria dels fets consumats. Aquesta teoria és la que portà els catòlics de Mèxic a la

desfeta actual. I no tolerarem que l'exemple sigui imitat a Espanya.

Un remei que no ho és

Sembla que a darrera hora es tracta d'introduir en la Constitució alguna modificació, més aviat pràctica que teòrica, que pugui satisfer a tots. I això a base d'unes modificacions que sembla ha exigít el senyor Alcalà Zamora per a acceptar la Presidència de la República.

No n'hi ha prou amb això, certament. Si les modificacions no són suficients per a treure de la Constitució tot el seu esperit sectari, la supressió decretada de certs Ordes religiosos, la seva negació de la llibertat d'ensenyança, el deixar les qüestions de matrimoni per a una llei civil especial, etc., no han de satisfer ningú.

Davant les atrocitats del text constitucional, no n'hi ha pas prou amb lleugers retocs ni amb solucions pràctiques. És necessari treure tot allò que resulti partidista i antiliberal. I si no és així nosaltres, i amb nosaltres tots els catòlics, mai no podrem restar satisfets.

I la campanya revisionista haurà de continuar per damunt de tota altra campanya.

Hem arribat a un moment en què les mitges tintes res no signifiquen. Volem posicions netes i categòriques.

Acaba de sortir

PSALTERI

TEXT DE LA VULGATA CLEMENTINA
VERSIÓ DE L'ORIGINAL HEBREU I NOTES
DE LA COMISSIÓ DE
L'«OBRA DEL SANT EVANGELI»

El Psalteri, o Llibre dels Psalms, forma part del volum IV de LA SAGRADA BIBLIA, en curs de publicació. Aquest volum està integrat pels llibres:

PSALTERI, PROVERBIS, ECLESIASTA, CÀNTIC DELS CÀNTICS de publicació imminent. Les ànsies fervoroses manifestades pel nostre poble fidel, i especialment per la clerecia, de veure prompte en les seves mans aquest llibre utilíssim, ha motivat la seva publicació a part.

IMPORTÀNCIA DEL PSALTERI

Si la Sagrada Escripura és, en son conjunt, el gran llibre on la divina Providència ha volgut deixar-nos la seva revelació escrita, el Psalteri de David ve a ésser com el cor d'aquest llibre. Ell resumeix en certa manera el més bo i més bell d'aquesta obra divina. Si és el compendi millor de la Llei Antiga, és també la millor preparació de la Llei Evangèlica.

De més a més: el Psalteri excel·leix sobre els altres llibres sants com a llibre d'oració litúrgica. Amb els Psalms Déu ens donà la manera de lloar-lo i glorificar-lo dignament. Per això els psalms constituïren l'oració litúrgica del poble d'Israel. Que ells siguin també una oració predilecta del nostre poble cristià, com són una oració diària dels sacerdots.

NOTA. — Atenent a l'índole especial d'aquest llibre, la versió és feta directament de l'original hebreu, amb l'anotació de les variants principals dels LXX i de la Vulgata. Segueixen el text un índex numèric dels Psalms, un índex alfabètic i un índex de lloc argument i distribució en el Breviari Romà.

Cartes a un amic

PER J. CIVERA I SORMANI

I

No puc concebre que les boires del pessimisme planin damunt el teu esperit. Per què estàs contristat? Alça el cor ben amunt perquè passin sota d'ell les impureses de la vida.

Estàs trist perquè has oblidat que totes les obres humanes són imperfectes. No et descoratgis i segueix treballant. Naturalment que fan mal els personalismes, però al capdavant és natural que existeixin. És molt difícil que l'home deixi de banda les passions que entenebreixen els seus ulls.

Et planys que no hi hagi una mica més de generositat i d'abnegació. Aquest és un mal que ja ve de lluny. Les entitats alcen una muralla al seu entorn, i es combaten entre elles, oblidant que tots els esforços van dirigits a un mateix fi. En comptes de demanar la col·laboració a tots els elements que poden contribuir al triomf de la nostra causa, eliminen tots aquells que els fan nosa; i en comptes de formar un nucli poderós converteixen les entitats en una tertúlia d'amics.

Els sectaris s'uneixen per combatre l'adversari; i nosaltres perdem el temps barallant-nos mútuament. Cada entitat és un petit reialme. Si no us poseu a l'aguait, us fereixen per l'espatlla. Tens molta raó, amic meu, quan afirmes que hauríem de deixar de banda els personalismes i treballar conjuntament per al triomf dels ideals que tots defensem. És un espectacle trist el que donen alguns dels nostres amics. Les llances han de servir per combatre l'adversari, i no l'amic que no ens ha fet cap mal. Potser passen aquestes coses perquè ens preocupem de la formació de la intel·ligència i de l'esperit i deixem de banda el sentiment. L'hem menyspreat massa el sentiment. Sovint trobeu homes molt cultes, que els donaríeu molta feina si els demanéssiu on tenen el cor. El cristià hauria d'ésser l'home més humà de la terra. Els qui tenen el cor eixarreit no són cristians. Si estimeu Jesucrist, estimareu també els homes. Fixa't amb els sants, amic meu. Amb les ales de l'oració saben arribar fins a les portes del cel, però tots són humaníssims i tenen un cor amorosíssim. Naturalment que no hem d'ésser sentimentals, però no podem prescindir del sentiment.

No comprens, amic estimat, que siguis combatut per aquells qui haurien de defensar-te. Ets intel·ligent i efusiu, però tens un defecte molt greu: ets massa sincer. La sinceritat és una donzella molt bonica, però ningú no la vol. Quan algú et demana un consell, és perquè l'afalaguis. Si li dius la veritat s'enutjarà. El món avorreix la sinceritat i estima la hipocresia. L'hipòcrita sap ferir-te amb la mà enguantada. Jo no sabria pas aconsellar-te que deixis d'ésser sincer. És preferible que tot el que tinguis al cor ho tinguis també als llavis. Hi ha molta de gent que desitja que l'afalaguin. Oh! la suggestió de l'afalac! Si les feres compreguessin el sentit de les nostres

paraules, per a dominar-les no caldria esgrimir contra d'elles armes occidors. Si en trobar-vos davant d'una fera, féssiu l'elogi de la boniquesa de la seva pell i de la llüissor dels seus ulls, en compte d'esquinçar la vostra carn s'ajauria magnagament als vostres peus.

Ets també massa independent. Tu invoques constantment la teva independència, i el món no vol homes independents. Si ets una mica observador, veuràs que únicament hi ha un petit nucli d'homes que emergeixen d'entremig les multituds. Per dir-ho més clarament: hi ha molts ramats i pocs pastors. Cada home que es considera dirigent, vol tenir al seu entorn un ramat d'homes. Tu mai no has volgut formar part de cap ramat, i els pastors s'han indignat. Han vist que segueix la carena completament sol, allunyat dels ramats, i els rabadans i els pastors t'han apedregat per fer-te caure.

Malgrat l'hostilitat dels teus amics, segueix treballant sense defallences. Els cristians no han de treballar per aconseguir l'admiració dels homes. Quina alegria més gran, amic meu, veure's perseguit injustament! Creu-me, allunya del teu esperit el pessimisme, i torna altra vegada a ésser optimista. Si algú et fereix, segueix impertorbable el teu camí, que ja arribarà el dia que es farà justícia als qui hauran treballat per la causa de Crist. Mentre plani damunt el teu cor la pau cristiana, no temis el món. Un home que porta a dintre la llum de Crist, és invencible. Segueix caminant amb el cap ben alt, i estima fins els teus adversaris. No et sapiga greu d'haver estimat massa. Si algú t'esquinça la carn amb una aresta, ofereix-li una rosa.

Riu-te dels vanitosos. Hi ha homes que s'han encimbellat molt amunt i faran una caiguda estrepitosa. De vegades el vent s'emporta, sota les seves ales, les fulles seques; però l'ascensió és passatgera. En plegar les ales el vent, les fulles volanderes cauen damunt la pols del camí. El mateix passa amb els vanitosos. Una ventada els va encimbellar, i la llei de gravetat els farà caure. És preferible, amic meu, pujar les escales a poc a poc. Els qui corren es fatiguen aviat i cauen venguts. D'ençà que hi ha homes damunt la terra, calcula, amic meu, si n'hi han hagut de vanitosos! On són aquells homes que es consideraven superiors als altres i s'havien coronat amb les pròpies mans davant les multituds? S'han convertit en una mica de pols i de cendra.

Deixa, doncs, que els vanitosos es construeixin un pedestal, perquè la humanitat els admiri. La ridícula exhibició no durarà gaire. Vindrà un dia que rodolaran per terra. Com més s'hagin enlairat, més estrepitosa serà la caiguda. No cal combatre els vanitosos perquè caiguin. Quan arribi la seva hora ningú no podrà evitar la seva caiguda. Avorreix la vanitat i sigues ben humil. És Déu qui ha de premiar les teves bones obres i no els homes.

Cada vegada que et fereixin, conserva la sageta que hauran clavat damunt el teu pit. Si en tens un bon feix, tindràs una gran alegria quan et presentis davant de Déu, amb les mans plenes de sagetes. No oblidis que al cel s'hi arriba pel camí del sacrifici i del dolor.

Comentaris

Lluís Venillot

El centenari del primer article que va escriure Venillot, el més famós dels periodistes catòlics francesos del passat segle, l'ha celebrat el món intel·lectual francès com un dels fets més remarcables, en el seu ordre, d'aquells temps agitatíssims en què veié la llum la primera pàgina del gran llibre que formen els treballs periodístics publicats després per Venillot.

Venillot fou, primer que tot, periodista, i blancs i negres el tenen a França pel caporal dels seus periodistes, i dels periodistes del món. Tant, però, com les seves dots periodístiques, destacaren les de polemista. Tampoc no se sap de cap altre del seu temps que el superi. Hom gosa a dir que ni de lluny s'hi atansi. Fou també un gran literat, i un treballador infatigable i tot un home.

Però, sobretot, fou un catòlic exemplar.

Amb els seus ulls sempre fets a Roma, amb les seves orelles amatents a la paraula del Papa, armat de totes armes per a lliurar el bon combat, el lliurà estrènuament durant mig segle, contra els enemics de l'Església, sense descans, sense afluixar mai, amb una intransigència i una impetuositat que li donaren caràcter i alçaren contra d'ell una tramba d'enemics implacables, potentíssims, que no el deixaven descansar ni en vida, ni en mort. Val a dir que no perdé cap batalla qui tantes i tan empenyades en donà per Crist i la seva Església durant mig segle.

Fou el mateix Pare Sant, Pius X^e (el Sant) qui volgué batre's per l'honra de l'immens escriptor catòlic, vindicant-lo de totes les calúmnies de què fou víctima, proclamant els seus altíssims mèrits, i declarant-lo fill benemèrit de l'Església Catòlica. Mai no s'ha dit de cap seglar, per cap Sant Pare, ço que en document memorable digué de Lluís Venillot Pius X^e, el Sant. Aquest document pronostica un no llunyà procés canònic...

Fruit primerenc

El primer fruit de la campanya catòlica revisionista ja podem dir que està a punt de caure en les nostres mans. El president de la República espanyola, elegit en el ja famós banquet de Lardy, D. Nicet Alcalà Zamora, és el primer fruit d'aquesta campanya. El Govern, per fi es va donar compte que calia tirar enrera, que la faccècia sectària de la Constitució no podia tirar avant sense comprometre la vida de la República, i s'ha ajupit a l'imperi indefugible de la realitat. El senyor Alcalà Zamora és un revisionista palès.

No és ara ocasió oportuna de retreure, al candidat oficial a la primera Magistratura popular, les circumstàncies inesborrables que li barren lògicament el camí. Les "impureses de la realitat", de què parlava anys ha Cristí Martos, alguna vegada han de bandejar-se...

Per de prompte, l'acord de Lardy priva el probable accés a la Presidència de la República, a l'heroi polític i autor moral de la Setmana Tràgica barcelonina, de tan horrible memòria.

La ciutat de les flors

València disputa a Barcelona el títol de ciutat de les flors, tant com Nica, que el té ben guanyat; però caldria que els jutges, per discernir tan joliu títol, visitessin Barcelona la Diada de Tots Sants i el subsegüent Dia dels Morts. Les nostres Rambles no tenen parió al món en tals dies. No. Els forasters que les contemplen en queden embadalits, i els barcelonins se'n senten justament orgullosos. Veràment, Barcelona és la ciutat de les flors, i si no fossin les bombes i les pistoles!...

Les flors que emplen, sobreixint-les, les Rambles, en tals diades, en nombre podriem dir infinit, totes, en la dels morts, adornen els Cementiris de la urbs, cobrint-los materialment de creus, de pomells i de corones. El Cementiri nou, de Montjuïc, de l'Oest — tants de noms pot tenir! — queda com un enorme altar dedicat als Difunts, en el qual la Natura i l'Art se'n disputen l'adornament, i amb quina puixança i gentilesa!

Ens deia un estranger molt il·lustrat en contemplar-lo: "No sé de cap necròpoli tan formosa com aquesta. Tal volta l'únic defecte és l'ésser-ho massa." I és la veritat. Un conjunt de meravelles sota tots conceptes.

Si Barcelona tingués allò que se'n diu "bona premsa", aquí i fora d'aquí, el Cementiri de Montjuïc fóra tan visitat com el de Gènova, de fama universal.

Un article d'En Cambó

Es titula "El Pànic i la Confiança", i és un panorama fotogràfic, per dir-ho així, de l'estat present de la crisi econòmica mundial, de les seves arrels i de les seves principals derivacions i efectes. Al costat d'aquesta crisi vital n'hi ha tantes d'altres com manifestacions harmòniques té la vida social, com interessos vitals té la humana civilització. Tot està en crisi.

Des del superior punt de vista en què es col·loca el senyor Cambó, el Pànic es mostra com a causa especial de la crisi que posa en perill la immensitat de riqueses acumulades per llargs segles de treball i de sacrificis, i àdhuc la vida social, i el Pànic no té més remei directe que la Confiança. El senyor Cambó dona remeis i consells, molt dignes d'ésser atesos.

D'aquesta crisi ja n'han parlat el Papa Pius XIe, lluminosíssimament i Hoover, amb sentit purament ianqui; Poincaré, cridant a la unió de tots els pobles civilitzats per a resoldre-la, etc., etc. La veu d'En Cambó no hi dissona pas gens en aquest alt cor d'eminenències mundials.

L'elogi de la mà

PER JOSEP CASANELLES, PREV.

I

LA MÀ DEL LLADRE

Cal parlar inclús i particularment de la mà del lladre. I no perquè jo en sigui delator. L'hora s'ho porta. Sense cap dubte, en l'hora present, el major nombre d'atemptats es cometen contra el manament setè, si tal volta exceptués el renegar i potser també el fornicar. Més encara, semblaria que l'atemptar contra el setè manament s'hagi introduït com *de moda* dins certs sectors de la societat, fins arribar a fer-ne característica seva i una pròpia necessitat. Inclús troben com donar-li noms atenuants i també noms que sonen bé, sense significar res de bo. I en fan la pròpia tesi del viure.

A més a més, a voltes hom arriba momentàniament a tal confusió d'idees i de circumstàncies, que per a distingir es necessita tota la perspicàcia i tot un fons de bonesa de cor.

Com si reproduïssin crisis de la societat dels homes remembradores de la crisi del Calvari. Calia aleshores confondre i qualificar pèssimament el Just. Per tal despullaren el Just, el clavaren damunt la creu, patíbul d'esclaus i àvols malfactors, i el crucificaren en mig de lladre i lladre.

La dèria aquesta és la que se'ns indica en el llibre de la Saviesa en presentar la quimera amb què l'injust mira el just, sense poder-lo comportar: "Vegem si les seves paraules són verídiques, provem què se li és devé. Car si el just és fill de Déu, el socorrerà i l'afanquirà de les grapes dels seus contraris. Fem-li requesta amb ultratge i turment, així reconeixem la seva bonhomia i judicarem el seu comport. Dament-lo a mort vergonyosíssima, li serà el retret de les seves pròpies paraules. Talment discorrien, i s'enganyaven, els havia encogat llur dolenteria." L'indiscrèt dirà: "Què no serà, que l'Herodes ens l'hagi crucificat tan envilit entre lladre i lladre?"

Per aquesta raó, per proclamar perillosament lladre al just, l'idiota i el malèvol ens veiem obligats a parlar de l'escamotejadora mà del lladre i de l'àvol pretensió de l'esperit del lladre, que vol dissimular l'ésser ell criminós, amb el pretès intent de declarar al pròxim de la pròpia condició.

Pot ell despullar el just d'avui i fins crucificar-lo entre lladre i lladre, però nosaltres cercarem molt amatents el declarar lladre el de la dreta o el de l'esquerra del just, i molt més singularment l'atemptador.

Sant Pere, alligonat a bastament i alligonador de pregones doctrines, ens convida a compartir els sofriments del Crist: "Si sou injuriats pel nom de Crist, venturosos sereu; car el que hi ha d'honor, de glòria i de poder de Déu, així com el seu Esperit, en vosaltres reposa. Més que ningú de vosaltres sofrixi com a homeier, o com a lladre, o com a malfactor, o com a cobejós dels béns d'altri."

El cristià de debò no n'és, de lladre, i cerca no sofrir com a lladre, i si és possible, encara menys per la calúnnia de tal. Per tant, s'ha de parlar de la mà del lladre autèntic, per a distingir.

QUI ÉS EL LLADRE?

Dins fatídica qüestió em veig embolcallat. Per a frenar la passió de l'escriure o del dir i no relliscar, jo cercaré en fonts de doctrina, ni que sigui per a parlar d'unes mans tan vils com les del lladre.

Qui és? Recordeu la paràbola del bon samarità? L'home davallava de Jerusalem a Jericó, caigué en mig de lladres, el despullaren, el nafraren i el deixaren mig mort.

"És bona veritat: qui no entra per la portella dins la pleta de l'ovellar, sinó que hi salta per una altra banda, aquest és un lladre, un robador... El lladre no hi compareix sinó per robar, occir, anorrear..."

Que n'és d'amargosa aquella queixa del bon Jesús: "Són eixits a agafar-me com contra un lladre amb glavis i garrots? Prou bé aquesta és l'hora i l'esplet de la tenebra."

Abans d'ésser crucificat entre lladre i lladre, Jesús fou comparat a Barrabàs, i l'evangelista ens en fa d'aquest una pèssima qualificació, en dir: "Però el Barrabàs era lladre."

Jesús agonitzava i el lladre empedernit l'insultava, acongoixant el cor llatzerat del bon Jesús. Benauradament encara per a ell, el convertit i penedit llançava el crit i deia: "Aquest cap avolesa no ha comès: nosaltres sí que rebem la punició condigna de les nostres malifetes." I la confessió li valia: "És bona veritat, avui estaràs amb Mi al paradís."

A voltes el lladre és com la imatge mateixa de la mesquinesa i de l'home roí. Judas fa el seu paper propi quan la Magdalena besava i ungia penedida els peus de Jesús amb l'ungüent odorant i preat i els hi rentava amb les llàgrimes de la contrició i els hi eixugava amb els propis cabells. Judas retregué els pobres, però Sant Joan, l'evangelista de la veritat, qui bé el coneixia, ens diu: "Ell tal digué, no perquè ansiegés dels pobres, sinó perquè era lladre. Ell tenia la bossa i per tal duia el que hi tiraven."

L'enviliment del Judas d'aleshores hauria de confondre avui molts dels administradors de la bossa del comú.

Jesús, amarguejat d'esperit en els atris del temple, deia als traficants de cosa comú i cobejosos dins el Santuari: "El meu Temple és d'oració. Vosaltres l'heu convertit en coval de bandits. No convertiu pas la casa del meu Pare en una llotja de mercat." Sant Pau, en mèrit propi, ens retreu aquells "perills de part dels lladres..." i a la primera als Corintians diu: "Ni els lladres, ni els avars no posseiran el reialme de Déu."

Allibereu-nos, Senyor, dels lladres!

Si entre ells hem de viure, us en farem retret com Sant Pau en mèrit propi.

Curs bíblic

Aquest hivern es donarà en l'Institut de Cultura per a la Dona un curset bíblic: *La dona en la Bíblia*.

Diumenge, dia 15, al matí, el Dr. Josep Casanelles, Prev., exposarà: *Eva*. Creació d'Adam i Eva, la dona i la mare dels humans. Benaurança del paradís. Fallida i enaltiment de la dona. El pecat original i la redempció. El dolor i la mort del cos i de l'ànima. Eva i els seus fills Caín i Abel. La fillada d'Eva.

Revista de Revistes

EL MATEIX... PERÒ EMPITJORAT, per G. K. Chesterton. — *Revue Catholique des idées et des faits*. 9 octubre 1931.

Quina és la causa de la feblesa del capitalisme? Certament que no té res a veure amb el que dona força al bolxeviquisme. El capitalisme no s'ha pas ensorrat pels atacs del comunisme, puix a l'Europa occidental el comunisme mai no l'ha atacat. El comunisme, parlant estrictament, amb prou feines hi existia. El comunisme només ha atacat en l'Europa oriental on el capitalisme, pròpiament dit, gairebé no existia. I no hi ha cap cosa que així refuti els arguments dels marxistes que el fet d'haver triomfat allà on, segons ells mateixos, no hauria hagut de succeir. La victòria de llur causa tirà per terra llur teoria. Segons el fatalisme econòmic per ells proclamat, el més perfecte desenrotllament del capitalisme en l'industrialisme intensificat dels països occidentals. El comunisme venceria el capitalisme allà on aquest fóra més capitalista. El marxisme capturaria la indústria allà on fóra la més industrialitzada. En realitat no la capturà sinó en un país molt lluny d'ésser industrialitzat del tot! El socialisme vencé en un país endarrerit i bàrbar, sotmès a nombroses formes de tirania. Hi regnaven també diverses formes de comunisme, aquella mena de comunisme entès i practicat pels salvatges i pels animals. Si les abelles i els castors els sotmetessin a Comissaris, llur rutina social podria continuar sense modificació, però no hi podrien trobar la prova de què la fase ideal del socialisme succeeix immediatament a la fase intensa de l'individualisme.

Creure que el socialisme destrueix el capitalisme, és fer massa compliment al capitalisme igualment com al mateix socialisme. El capitalisme mor per causes internes; per les seves pròpies malalties morals i mentals; mor visiblement en immenses extensions, particularment als Estats Units, on un animal tan salvatge com un socialista, és pràcticament desconegut. El capitalisme ha d'ésser molt feble d'esperit si s'enllangueix sota la simple amenaça d'algun socialista de les fronteres fangoses de la Sibèria! En realitat no es tracta pas d'això, puix els diaris capitalistes han deixat sempre ignorant el món capitalista de tota amenaça que fos real. Això s'anomena ésser optimista.

El capitalisme no mor pas sota els cops de l'acció directa o de la revolució, el capitalisme mor d'optimisme i altres vicis. D'altra manera: mor d'hipocresia i vilesa; mor per anomenar les coses amb noms falsos i repugnants; per prohibir als homes d'Estat de tractar les coses tal com elles són; per estimular els comerciants a tractar les coses com ells se les representen i fan creure que són. Però, per damunt de tot, mor per inhumanitat, que és cosa diferent de crueltat. Hi ha hagut molta crueltat a Rússia abans i després de la revolució. Quan un rus bastonejava un altre rus, o quan un pagès enfonsava el seu ganivet al pit del seu senyor i amo, l'incident era humà en un sentit, però no pas humà que

volgués dir dolç. Però si el bastó ell tot sol i de la seva pròpia empena, travessés cent quilòmetres, o si el punyal es despengés tot sol del clau que el subjectava a la paret i occia un home tot saltant per la finestra, l'incident no fóra mica humà. I si el primer home, en lloc de fer-ne caure un altre a cops de bastó, el fes caure en el negoci, manejant moneda invisible en un banc situat a un milió de quilòmetres, l'incident no fóra humà. I si en lloc de clavar el punyal en el cor del seu senyor, el fes morir poc a poc per l'estómac, comprant i venent trossos de paper en una ciutat situada als antípodes, l'incident tampoc no fóra humà. El capitalisme n'estava ple d'incidents d'aquesta mena. Consistia en una xarxa i un embolic d'influències estrangeres i llunyanes, per les quals els homes podien controlar-se, agafar-se i fins ferir-se els uns als altres, sense poder apel·lar a cap llei ni a la llibertat. En resum, aquesta societat d'argent i màquines, de control i crèdits, de papers i *tickets*, etc., no era pas una societat natural, com no fóra natural una societat en la qual els homes lliuressin llurs cames a un usurer de tres peus, o donessin per penyora els seus ulls, o donessin llurs dents al cobrador de contribucions.

Heus aquí la malaltia mortal del capitalisme. Però, en aquest cas, què hem de pensar del bolxeviquisme? Si el bolxeviquisme està realment condemnat a conquerir el capitalisme, està també condemnat a morir de la mateixa manera que el capitalisme. El capitalisme admira la màquina i la màquina separa l'home de la seva obra i li arrabassa de les mans el seu ofici. El bolxeviquisme sembla adorar la màquina, celebrant els seus enginyers com gegantins ídols d'acer fins en el seu art i en el seu cant, probablement amb el mateix efecte final en l'art i en el cant. El capitalisme feia l'home dependent d'ordres financeres i de permisos industrials donats sovint per un amo llunyà i despòtic. El bolxeviquisme fa l'home totalment i abjectament dependent d'ordres i permisos donats per amos encara més llunyans i despòtics.

El capitalisme tendia, més i més, a formar enteses i a constituir monopolis que deixaven l'home cada dia menys lliure per a guanyar-se la subsistència. El bolxeviquisme, per definició, no és res més que un sol i immens monopoli en el qual no es deixa a l'home, al peu de la lletra, cap llibertat en ordre a triar la font de la seva subsistència. El capitalisme estava lligat a un parlamentarisme corromput i gastat, en el qual el ciutadà particular tenia molt poca potència governamental, o poca influència damunt els qui governaven. El bolxeviquisme posseeix una constitució curosament i deliberadament concebuda per tal d'arrabassar al ciutadà particular tota probabilitat de governar o de tenir alguna influència llunyana damunt els seus governants. Finalment, el capitalisme, grosferament i amb mala traça, descobrí gradualment que havia cobert el país de tallers i de fàbriques i sovint inundat estultament el món amb els seus productes. El bolxeviquisme declara a tot el món, a plena veu, que es vol consagrar a omplir plenament el seu país de tallers i inundar la terra dels seus productes. En poques paraules (ni m'atreveixo a dir-ho xiuxiuejant) el bolxeviquisme, em sembla, li falta una mica d'originalitat.

El capitalisme davalla i l'última fase de la seva davallada s'anomena: bolxeviquisme.

FETS DE LA SETMANA

Causa gran sensació l'èxit del míting catòlic celebrat la diada de Tots Sants a Barcelona.

— Feia més de deu anys que no s'havia celebrat una Junta d'accionistes del Banc d'Espanya tan correguda i espaventada com l'última. Veritat és que mai no s'havia conegut un ministre d'Hisenda com Prieto, que tan resoltament apuntés els interessos dels accionistes. Pobres accionistes, si no fan bondat!

— El decret de la Presidència sobre els funcionaris públics, que és una reproducció de l'obra d'Azaña en la destrucció de l'Exèrcit, és encara objecte de tot llinatge de durs comentaris. Es creu que es modificarà.

— Criden l'atenció les primeres malaurades actuacions de la dona en el tribunal del Jurat. És poc menys que declarar el "crim lliure".

— S'ha alçat la suspensió dels diaris militars.

— La firma de l'acord comercial franco-espanyol dona lloc a fatídiques prevencions sobre la sort de la nostra riquesa vinícola.

— L'agabellament de càrrecs i sinecures ha motivat que l'abús prenguéssin estat parlamentari.

— Una delegació de la Comissió de Responsabilitats acaba d'operar a Catalunya amb més soroll que profit.

— L'Alcalà Zamora declara que són tan dolents els materials que s'empren per a construir la Constitució, que caurà tota sola.

— Es critica fortament que, estant funcionant les Corts, s'hagi publicat per decret la greu reforma del funcionariat oficial.

— Un judici de Melquiades Alvarez: "Això va de mal en pitjor." Però hom li ha respost: "Qui més que ell en té la culpa?"

— Es multipliquen a Espanya les Associacions de Pares de Família, però no tan com seria convenient.

— L'anunciat míting de Palència desperta general expectació. Les esquerres apellen a tota mena de coaccions per impedir-lo, inclús a la vaga general. Encara que no es pogués celebrar, l'èxit ha estat grandiosos. El Govern, però, promet sostenir l'ordre.

— A conseqüència de la campanya contra l'abassegament de sous, són molts els qui demanen la revolució de tot el mal cobrat.

— Els estudiants catòlics de València s'organitzen per tal de prendre part en la defensa de la llibertat d'ensenyament.

— La *débâcle* del socialisme anglès provoca en les Borses d'Espanya, com en totes les del món, una alça general de valors.

— A fi d'acordar, unànimes, els Ministres, la proposta d'Alcalà Zamora per a President de la República, dinen junts, quasi d'amagat, en el restaurant de Lardy.

— Els articles de la Constitució referents al càrrec i elecció de President de la República, donen alguna animació als debats de les Constituents.

— Es reforma la Junta Central de la Reforma Agrària que no pot respondre als fins absurds per què fou creada.

— Alcalà Zamora, prèvia consulta al partit progressista, accepta el càrrec de President de la República que li ha ofert el Govern.

— El Ministre de Justícia, en ofici de Dictador, burlant-se de les Corts i passant per damunt del Codi Civil, del Codi Canònic i de tot llinatge de conveniències, anulla la jurisdicció eclesiàstica en les causes de divorci i nullitat de matrimoni.

— Es comenta amb vius elogis un gran article de Francesc Cambó sobre la crisi mundial, titulat: "El pànic i la confiança."

* * *

— A Ginebra es considera com un fet la treva dels armaments.

— Les últimes dades oficials assignen al Govern nacional anglès una majoria de 525 vots en una cambra de 615. El partit conservador se n'emporta 453.

— El conflicte nipo-xinès es veu agreujat per les intromissions dels Soviets russos.

— Dimiteix el president de la república del Paraguai.

— Tota la premsa del món segueix comentant la immensa *débâcle* socialista anglesa i exposant els errors i els abusos del govern laborista. Fins les Caiques d'Estalvi foren violades...

La situació de l'Extrem Orient canvia d'aspecte constantment. Ara, però, havent reprès Anglaterra les seves activitats diplomàtiques, potser aquest gran afer s'anirà resolent més lògicament i ràpidament.

— Mussolini fa cremar 474 milions de Deute públic per la celebració del IX Aniversari de la marxa sobre Roma, festejant-lo també amb moltes millores públiques que tenen entusiasmat els pobres italians.

— La ruïna de l'agricultura austríaca presenta conseqüències greus al govern de Viena. Els comunistes se n'aprofiten.

— El Papa ha declarat Doctor de l'Església a Sant Belarmino, honra preclaríssima de la Companyia de Jesús i de la ciència universal.

— Es repeteixen els actes d'indisciplina en les tripulacions dels vaixells de guerra alemanys fondejats al port de Leningrad, on hom els ha sabotejat el patriotisme.

— L'hecatombe soferta pel Socialisme anglès en les eleccions legislatives ha causat emoció general profundíssima.

— Els socialistes perden les eleccions a Suïssa.

— La Dictadura argentina comença a normalitzar la seva actuació.

— El Sant Pare acaba de palesar públicament amb paraules paternals, el seu vivíssim afecte a la ínclita Companyia de Jesús per la iníqua persecució de què és víctima.

— Les sessions de la Taula Rodona sembla que van per bon camí. En Gandhi visitarà Amèrica.

— La constitució del flamant Ministeri nacional anglès produeix bona impressió.

— Els intel·lectuals d'Hongria protesten dels sectarismes del Govern espanyol, atemptatoris a la consciència i destructors del patrimoni artístic d'Espanya.

Noticiari

Espanya

Així com el míting catòlic del Bosc, a Barcelona, la diada de Tots Sants, fou d'un èxit sense precedents, l'altre míting, anticatòlic, organitzat pels esquerrans maçons, a fi de contrarestar el dels catòlics, resultà un colossal fracàs. Ni els oradors hi comparegueren. I és que tothom, fins els esquerrans, estan tips de carn de frare. És tan indigesta!

— Hem rebut la llista de Concessions fetes per la meritíssima Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi en commemoració del Dia universal de l'Estalvi que acaba de celebrar-se. Són moltes, esplèndides i molt ben pensades. Cal confessar-ho i felicitar-se'n.

— Perduren els incendis. A la província de Càceres ha estat incendiada una església parroquial amb tota la tranquil·litat.

— Les mares catòliques de Barcelona van protestant, amb tanta dignitat com energia, contra la política descristianitzadora del Govern. És d'esperar que no en faltarà ni una en tal protesta.

— L'Institut Catòlic d'Arts i Indústries de Madrid, que actuava sota la direcció dels Jesuïtes i en especial del famós Pare Pérez del Pulgar, ha estat traslladat a Lieja, on, amb el reconeixement de tots

els estudis efectuats, els seus alumnes podran obtenir el títol oficial d'enginyer belga, de validesa universal.

Cap a Lieja han sortit uns 60 estudiants espanyols, els quals tindran un règim semblant al de la Residència d'Estudiants.

A Madrid continuaran els dos cursos preparatoris, que s'inauguraran un d'aquests dies, si En Marcellí Domingo no s'hi oposa.

— Cas xocant: A Villadelrío (Còrdova) l'Ajuntament esquerrà, no sabent d'on treure diners pels obrers sense feina, ha tancat la Casa comunal, i ha lliurat les claus al quefe de la G. C. Quants Ajuntaments hauran de fer-ho!

— Els estudiants de la Universitat de Sevilla, n'han jugada una de bona al seu Rector esquerrà. Allí, com en totes les Universitats, la representació dels estudiants la té l'associació maçònica F. U. E., protegida pel Ministre Marcellí, maçó també, amb l'excusa de què són els més. Doncs bé; els estudiants catòlics demostraren que això era fals fent una vaga d'un dia que deixà deserta la Universitat i en ridícul a la F. U. E., que no pugué reunir, per defensar-se, més que una dotzena de col·legues.

— L'Assemblea de Vinyaters de Catalunya a Figueres, per al pròxim dia 22, promet ésser un esdeveniment tant pels disbarats del Goven com per l'èxit dels desastres del Concert amb França.

— A Madrid ha tingut lloc un Congrés Nacional de Cases Barates.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

Ja ha sortit
el volum tercer d'aquesta Biblioteca

Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola

teoria i preparació

per

Ignasi Casanovas S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
de Sant Ignasi de Loyola.

Preu: 3 Ptes.

LA LLUM DE L'ESTABLIA (PASTORETS NOUS)

LLETRA DEL
Dr. Marià Tubau, Prev.

MÚSICA DE
Mn. Josep Vinyeta, Prev.

Obra meravellosament a posta per a col·legis, catecismes i societats catòliques en general.

Quatre actes en vers. Text discret, planer i popular.

Fàcils i abundosos números de música, de caient catalanesc i piadós.

El llibre, amb una escaient coberta a colors dibuixada per En Junceda, porta, de més a més, les indicacions pràctiques per a la representació, i uns advertiments molt útils.

Presentació esplèndida del quadern de música, que es vendrà separatament.

PREUS:

Llibre de la lletra,
1 pta.

Quadern de música,
4 ptes.

Companyia Trasatlàntica VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

- RAPID } Espanya-Nova York
DIRECTE } 9 expedicions a l'any
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
16 expedicions a l'any
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
12 expedicions a l'any
LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York
16 expedicions a l'any
- » Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 expedicions a l'any
 - » Mediterrani a Fernando Póo
12 expedicions a l'any
 - » a Filipines
3 expedicions a l'any

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-
telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia
en els principals ports d'Espanya. A Barcelona
oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
Catalunya Social?

PLAÇA DEL PI, 3 (enfront l'Església)

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

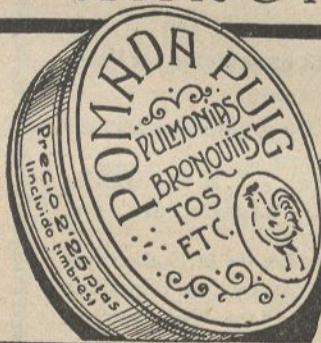
NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taquí-Mecanografia

Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si algun dia tens aquesta feblesa, recorda't de la Loteria i estanc del carrer de Fernando, núm. 32 (prop al carrer d'Avinyó), on trobaràs tabacs, timbres, segells, etc. — No t'oblidis del bitllet de Nadal.

ATENES A. G.—Provença, 187; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA